

"Berörd av mitt eget övertramp"

Att göra övertramp i ord eller handling har inte hänt mig på oerhört länge. Jag har förändrats så mycket att den Maria som levde inom mig förr nästan helt är försvunnen. Jag växte upp ur det tomma som blev kvar inuti när jag slutade med mitt missbruk. Då växte det också ett liv där i det tomma, min dotter, min först födda.

Jag går på ett beroendeteam och sedan i somras har jag en ny kontaktperson. Jag styrs väldigt mycket av trygghet så när min gamla kontaktperson sa att hon skulle gå i pension höll jag på att gå sönder. Hon har känt mig sedan min tid ute i missbruk och har själv på nära håll sett min utveckling. Jag var oerhört trygg och litade till 100 procent på hur hon la upp min behandlingsplan.

Så kom min nya kontaktperson. Hon var helt underbar och vi utvecklade snabbt ett band. För första gången på ja, jag kan inte ens minnas när, blev jag lyssnad på och sedd.

Innan jul upptäckte hon att jag hade högt blodtryck. Jag fick göra ekg, det visade inga konstigheter. Skönt. Men min kontaktperson sa att jag behövde gå till vårdcentralen för att få hjälp med att få ner mitt tryck och även veta orsaken till det.

Där träffade jag en helt otrolig läkare. Han var lyhörd och gjorde en noggrann undersökning. Mitt blodtryck var då uppe i 180/100. Han kom fram till att min kropp började reagera över att jag alltid bär på smärta på grund av min fibromyalgi. Så han satte in en nervmedicin eftersom jag får bortdomnande kroppsdelar när mina muskler svullnar upp för mycket och vissa nerver kommer i kläm.

Eftersom medicinen är narkotikaklassad tog han kontakt med min

beroendeläkare. Det var inga problem om beroendemottagningen stod för utdelningen av medicinen. Det vill säga vårdcentralen skriver receptet och doseringen men beroendemottagningen beställer medicinen och delar den.

Det här gjorde att det blivit kaos. Jag har fått prata med en helt ny läkare på beroendemottagningen, för min första har slutat såklart. Den nya tittade enbart på läkemedlet och mina övriga mediciner och började prata om min ångest!? Jag talade om att jag ej hade medicinen för ångest utan för min fibromyalgi. Det ledde till en 40 minuter lång diskussion.

Igår när jag kom till mitt beroendeteam fanns inte min fibromyalgimedicin. Personalen säger att min beroendeläkare inte vill ta i detta överhuvudtaget. Under hela december har det fungerat.

Nu fick sjuksystemen på beroendemottagningen skicka ett fax till apoteket och jag fick gå dit. Där får jag veta att förpackningen med 56 tabletter är restnoterad och det finns bara förpackningar med 98 tabletter. Så apotekspersonalen ringer upp mitt team. Inget svar såklart. Jag ringer igenom växeln, får tag i personalen som säger att de inte har någon läkare kvar på mottagningen, men att hon löser det i morgon och själv kommer att gå till apoteket och hämta. Så jag får gå tillbaka.

När jag väl kommer tillbaka är jag både upprörd och ledsen. Min nya kontaktperson börjar säga att det inte är hennes bord egentligen men att hon kommer att gå till vårdcentralen imorgon. Jag är då så frustrerad att jag säger: *"Om inte den nye läkaren lagt sig i och sagt att han inte vill ha nåt med det här att göra och om ni kunde göra två saker samtidigt, både dela medicin och svara i telefon då skulle det ju vara jävligt bra."*

Och jag ser då min kontaktpersons ögon. Och det gjorde så ont i mig och jag förstår direkt mitt övertramp. Den här kvinnan

har hjälpt mig så mycket och jag litar på henne.

Hon säger åt mig att hon också har sina gränser och att samtalet är över. Men jag försätter ändå, fast jag känner mig så dum i hela kroppen och på en så låg nivå.

När jag sedan kom hem hade jag en sådan ångest. Var så ledsen över mitt dåliga beteende. Mina ord som bara sprutade ut över min kontaktperson. Hon fick ta allt och det är inte ok nånstans.

Jag backar aldrig om min sanning känns rätt men nu talade jag in ett meddelande och under tiden jag gör det spricker nästan min röst för jag skäms så mycket . Det blev ett kort meddelande, efteråt grät jag.

Jag grät för att det inte var första gången jag hamnar mellan stolarna. Alla andra läkare som jag varit tvungen att gå till inom psykiatrin och på vårdcentraler förstår aldrig varför min beroendeläkare inte kan hjälpa mig.

Men det är inte mitt ansvar som patient att försvara det och försöka förklara varför. Jag grät för att jag aldrig tidigare i mitt liv upplevt att jag blivit så illa berörd av mitt eget beteende gentemot nån. Så på ett sätt blev jag även glad över min förändring.

Men övertramp genom handlingar eller ord är inte kul när man utsätter någon människa man tycker så mycket om och har en stor respekt för. Jag fick ännu mer respekt för min kontaktperson när hon visade mig att jag inte kan säga vad som helst. Jag gillar tydliga gränser och starka kvinnor.

Så jag lärde mig något o c h kände att jag förändrats så mycket!